

dom ikke gaar i Opfyldelse; men jeg vil give ham Ret i, at hvis Rigsdagen ikke træffer indgribende Foranstaltninger, er der al mulig Grund til at antage, at vi om to Aar, ja, maaske inden to Aar, vil sidde ganske overordentlig slet i det.

For alle de tre Medlemmers Vedkommende var Forholdet det, at de i udstrakt Grad hengav sig til at tale om andet end selve Lovforslaget. Det ærede Medlem fra Bjerre talte om Slagteristrejken og beklagede, at der ikke i Øjeblikket kunde afskibes Flæsk til England, fordi der ikke kunde slagtes Svin paa de danske Slagterier. Jeg ved ikke, om det var det ærede Medlem eller hans Partifælle, der nævnte, at det koster Landet mange Penge; der er nævnt 3 Mill. Kr. om Ugen. Dette er selvfølgelig ganske forkert, ja, det er overhovedet et Spørgsmaal, om der er noget som helst andet Tab forbundet med denne Strejke end det Tab, der falder paa Slagteriarbejderne. Maa jeg straks sige, at der er jo to Parter i denne Sag; der er Slagteriarbejderne, og der er deres Arbejdsgivere. Ved den Omstændighed, at Slagterierne har meldt sig ind i Arbejdsgiverforeningen, er det blevet umuligt for dem at forhandle med deres Arbejdere, og man maa dog, naar man omtaler denne Sag, ikke undlade at gøre opmærksom paa, at Slagteriarbejderne i samfulde 3 Maanedes var uden Svar paa en Henvendelse til Slagterierne. Der har ikke tidligere været Konflikt mellem Slagterierne og deres Arbejdere, men uheldigvis har Slagterierne meldt sig ind i Arbejdsgiverforeningen, og det er blevet forbudt Slagteriernes Ledelse at føre nogen Art af Forhandling med deres Arbejdere. Jeg tror, at Slagteriernes Ledelse nu erkender, at de er kommet ind i noget, de helst burde have været udenfor. Jeg tror, at mange af dem beklager, at Situationen har udviklet sig saaledes, at de skulde afstaa fra at forhandle sig til Rette med deres Folk, endog efter at Arbejderne har gjort et Tilbud til Slagterierne, hvorefter Arbejdet kunde optages straks og Forhandlinger derefter føres. Jeg vil haabe, at denne Strejke hurtigt vil finde sin Afslutning paa en for begge Parter tilfredsstillende Maade. Men endnu er der ikke sket nogen uoprettelig Skade for Landet, og det Tab, der er talt om, er maaske slet ikke til Stede, i alt Fald kun i meget ringe Grad. Meget vil bero paa, hvorledes man faar disse Svin afsat, som nu maaske er blevet for fede til at kunne eksporteres til England, men den Mulighed er aldeles ikke udelukket, at

man ved Vareudveksling med et andet Land maaske kan faa endnu højere Betaling, end man vilde have faaet for Svinene som mindre vægtige, hvis de var blevet solgt til England.

Det ærede Medlem fra Bjerre talte endvidere om Redernes Fortjeneste. Jeg ved egentlig ikke, hvorfor han gjorde det i denne Forbindelse. Jeg skal erkende, at Rederierne har tjent mange Penge, for mange Penge, og at de maaske mere end nogen anden enkelt Korporation har bidraget til at øge Prisernes Højde, men det forekommer mig rigtignok ikke, at det ærede Medlem som Venstres Ordfører er den rette til at gøre Ophævelser over, at Rederne har tjent for meget. Thi hvorledes var Forholdet i 1916, da Regeringen stillede Forslag om at tage en klækkelig Afgift af Rederne? Da erklærede det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) som Venstres Ordfører her i Salen, eller det var maaske nede i den gamle Sal, at man skulde være skaansom overfor Rederne, man skulde ikke slagte Hønen, der lagde Guldæggene. Siden har det ikke været muligt at faa nogen virkelig Ordning med Rederierne. Derfor bærer Venstre Hovedskylden ligesom ogsaa det konservative Folkeparti. Nu vil jeg spørge det ærede Medlem: Er han parat til at gaa med til at træffe saadanne Foranstaltninger overfor Rederierne, at de tilpligtes at anvende hele den danske Skibstonnage i det danske Samfunds Tjeneste til Priser, der svarer til, hvad de kan sejle for og give et rimeligt Udbytte af? Jeg tror, at det ærede Medlem da straks vil kunne faa Regeringspartiernes Tilslutning til, at man træffer et saadant Arrangement, hvorved vi begrænser Rederiernes Fortjeneste til det, der er nødvendigt, for at de kan sejle og give et rimeligt Udbytte til deres Aktionærer, ikke 60, 70, 80 eller 235 pCt., som enkelte nu har givet, men et rimeligt Udbytte svarende til, hvad der normalt kan indvindes ved Pengeanbringelse her i Landet. Det skulde glæde mig, om det ærede Medlem vilde give et tilfredsstillende Svar herpaa. Gaar han udenom Spørgsmaalet, eller svarer han utilfredsstillende, maa jeg sige: Hvortil saa denne Tale her i Rigsdagen om, at Rederne tjener for mange Penge? Det staar jo i Rigsdagens Magt at begrænse Fortjenesten.

Det ærede Medlem ivrede navnlig imod — og det har andre ogsaa gjort —, at Bankerne fik for stor Indflydelse. Jeg har allerede sagt, at Bankernes Indflydelse aldeles ikke kan blive øget ved dette Lov-